

РЕШЕНИЕ

№ 11522

гр. София, 10.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4949** по описа за **2024** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл.63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. Д. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А., срещу решение № 1577 от 01.04.2024 г. по НАХД № 17084/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-015682 от 08.08.2023 г., издадено от „началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, с което на Д. Д. Д. са наложени две административни наказания, както следва: на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 100,00 /сто/ лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100. ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са наведени аргументи, че оспореното решение е необосновано и постановено при неправилно приложение на материалния закон. Счита, че в случая липсва субективна съставомерност на нарушението, а отговорността на касатора е неправилно ангажирана относно всички нарушения, които са му вменени, тъй като същият няма качеството водач на ППС. Твърди, че процесното превозно средство е индивидуално електрическо превозно средство, за което не се изисква свидетелство за управлението му, съответно водачът му няма качеството на правоспособен водач на

МПС по смисъла на закона. На следващо място сочи, че към датата на извършване на нарушението съобразно посочената като нарушена правна норма на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП няма изискване водачът да носи или да представя по време на проверката контролен талон към СУМПС. Претендира сторените по делото разноски за двете съдебни инстанции.

Касаторът, в съдебно заседание, редовно призован, не се представлява.

Ответникът- началник група в СДВР, отдел „ПП“, редовно призован, не изпраща представител.

Представителят на СГП дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 211 от АПК от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

За да постанови оспореното решение, СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: на 02.07.2023 г., около 10:19 часа, в [населено място], по бул. Р. с посока на движение от ул. История Славянобългарска към ул. Околовръстен път, управлява индивидуално електрическо превозно средство като на кръстовището с ул. Ген. Н. Ж., Д. Д. Д. приближава, навлиза и преминава на забранен сигнал (червен) при работеща в нормален режим трисекционна светофарна уредба. Не представя контролен талон към СУМПС. В резултат на това на водача е съставен АУАН, с който на основание чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 100,00 /сто/ лева, за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП и на основание чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на т 10,00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100. ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП № 21-4332-015682 от 08.08.2023 г.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 от АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административно процесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, Административен съд София– град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, правилно СРС е приел, че в хода на АНП не са допуснати съществени процесуални нарушения във формата на АУАН и НП, но настоящият касационен състав констатира, че е налице неправилно

приложение на материалния закон по отношение на едно от нарушенията.

По отношение на нарушението на чл. 6, ал. 1 от ЗДвП, съдът взе предвид следното:

Настоящата инстанция не поставя под съмнение установената и приета от СРС фактическа обстановка, тъй като в случая ясно е посочено, кой, къде, кога, какво нарушение е извършил, какви са последиците от същото и как е доказано то. Правилно е преценена и обществената опасност на нарушението и нарушителя. За съда не съществува съмнение, че преминаването на забранителен червен сигнал на светофарната уредба е сериозно нарушение на правилата за движение по пътищата.

Не се споделя становището, изложено в касационната жалба, че касаторът не е имал качеството водач на ППС, поради което неправилно е ангажирана отговорността му с посочената санкционна норма на чл. 183, ал. 5, т. 1 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на § 6., т. 18б от ДР на ЗДвП, „Индивидуално електрическо превозно средство“ е пътно превозно средство, оборудвано с електрически двигател/и и максимална конструктивна скорост, надвишаваща 6 km/h, без или със място за сядане с височина на точка R (референтна точка на седене), ненадвишаваща 540 mm, когато превозното средство е с не повече от две колела или с височина на точка R, ненадвишаваща 400 mm, когато превозното средство е с три или повече колела, със собствена маса до 50 kg. Безспорно се явява между страните, че процесното електрическо превозно средство – тротинетка е било оборудвано и задвижвано от електрически двигател, поради което попада в обхвата на определението за моторно превозно средство, регламентирано в т.10 на § 6 от ДР на ЗДвП, следователно касаторът като правоспособен водач е бил длъжен да съобрази поведението си с пътната сигнализация.

С оглед изложеното, в тази си част, досежно нарушението на чл. чл. 6, ал. 1 от ЗДвП, първоинстанционното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

По отношение второто вменено с НП нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, съдът намира наведените с касационната жалба възражения за основателни. Действително, с ДВ, брой 67 от 04.08.2023 г. е прието изменение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, с което е отменено задължението за носене от водачите на контролния талон към свидетелството за управление на МПС, респ. неносенето на същото е несъставомерно и не е предпоставка за образуване на административнонаказателно производство. Изменението е влязло в сила на 07.08.2023 г. и следва да бъде взето предвид от настоящата инстанция, предвид нормата на чл. 3 ал. 2 от ЗАНН, която предвижда императивно, ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, да се прилага онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. По - благоприятен закон е този, който предвижда за нарушителя по - леки административнонаказателни последици или който изключва наказуемостта на даден вид деяния, определени дотогава като нарушения. След като новоприетата редакция на чл. 100, ал.1, т.1 от ЗДвП, предвиждаща наказуемост на водач на моторно превозно средство, който не носи само свидетелство за управление на моторно превозно средство, но не и на контролния талон към него, то същата

представлява по-благоприятен за нарушителя закон и следва да бъде приложена.

Ето защо НП, в частта, в която касаторът е санкциониран за нарушение на чл. 183, ал. 1, т. 1, пр. 3 от ЗДвП и му е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева следва да бъде отменено, както и решението на районния съд в тази част, в която го е потвърдил в нарушение на материалния закон - касационно основание за отмяна по чл. 209, т. 3, предл. първо от АПК.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено, тъй като касационната инстанция намира, че при разглеждане на делото и постановяването му, районният съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта – фактическата обстановка, от която се установява извършване на нарушението е била изяснена в пълнота, като са изслушани и обсъдени подробните и безпротиворечиви показанията на свидетеля актосъставител и е попълнена административната преписка.

Съобразно изхода на спора, в полза на касатора следва да се присъдят разноски за двете съдебни инстанции съразмерно с уважената част от жалбата. Съдът обаче, констатира, че пред първа инстанция не са представени доказателства за сторени разноски. Пред АССГ е представен договор за правна помощ, от който е видно, че за процесуално представителство пред настоящата инстанция е заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 480 лева. Ето защо, съобразно материалния интерес и уважената част от касационната жалба, в полза на касационния жалбоподател следва да бъдат присъдени 44 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. второ във вр чл.222, ал.1 от АПК, Административен съд София - град, XVI касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 1577 от 01.04.2024 г. по НАХД № 17084/2023 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 21-4332-015682 от 08.08.2023 г., издадено от „началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, в частта, с която на Д. Д. Д. на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, както и в частта за присъдените в полза на СДВР разноски, като вместо това ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 21-4332-015682 от 08.08.2023 г., издадено от „началник група“ към СДВР, Отдел „Пътна полиция“, в ЧАСТТА, с която на Д. Д. Д. на основание чл. 183, ал.1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 10 лева за извършено нарушение на разпоредбата на чл.

100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

ОСТАВЯ В СИЛА решението в останалата част.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Д. Д. Д. сумата от 44 (четиридесет и четири) лева, представляваща разноски за касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.